

VÝSLEDKY DIVADELNÍHO PIKNIKU VOLYNĚ 2021

Lektorský sbor Divadelního Pikniku Volyně 2021 se rozhodl do programu Jiráskova Hronova 2021 doporučit tyto inscenace (v abecedním pořadí):

inscenaci Adéla ještě nevěčerala souboru Divadlo Radar, Praha
inscenaci Na troskách civilizace souboru Divadlo poPUD, Brno
inscenaci Slaměný klobouk souboru Divadelní spolek Vojan, Libice nad Cidlinou

Lektorský sbor Divadelního Pikniku Volyně 2021 se rozhodl do programu Jiráskova Hronova 2021 nominovat tyto inscenace (v abecedním pořadí):

inscenaci Její pastorkyňa souboru Šediny z dědiny
inscenaci Úl souboru V. A. D. Kladno
inscenaci Všechny báječné věci souboru Divadlo Navenek, Kadaň

Kompletní výsledkovou listinu Divadelního Pikniku Volyně 2021, včetně výčtu udělených čestných uznání a cen, najdete na webu www.divadelnikipnik.cz.

Václav Havel: Vernisáž

DO PROTESTU SE NEJSPÍŠ NEPUSTÍME

Rozhovor s herci Markétou Weberovou, Romanem Uwe Juráněm a Jackem Leškem

Jak jste stihli vzhledem ke covidu nastudovat Vernisáž, kdy jste měli premiéru?

Roman: Premiéru jsme měli v září 2020.

Jack: Měla být v březnu v Kojetíně na krajské přehlídce.

Markéta: Premiére byla 19. září.

A kolik jste stihli repríz?

Roman: Tohle bylo druhé uvedení před diváky.

Tak teď už se snad divadla úplně nezavřou, takže můžete hrát víc.

Markéta: Bohužel už beze mě, spolek opouštím, protože se stěhuju pryč.

A přezkoušíte inscenaci nějakou jinou herečkou?

Roman: Ne. Bereme to, jak to je, a začneme dělat na něčem novém.

Prozradíte, co tedy chystáte?

Roman: Ne

S Vernisáží se vám povedl plán věnovat se Havlovým takzvaným Vaňkovkám. Nejprve byla vaše Audience a teď Vernisáž. Chcete se pustit

do třetí z nich Protestu?

Roman: Ne

Jack: Možná v podobě scénického čtení.

Uvažovali jste i o dalších vaňkovkách, třeba od Pavla Landovského, Pavla Kohouta?

Roman: Já jsem uvažoval, ale jediný.

Jaké téma jste si našli ve Vernisáži?

Roman: Krásně poukazuje na společenskou situaci, na hodnotový žebříček. Ukazuje, po čem většinová společnost jde. Je to dobrá reflexe a skvěle napsaný text.

Oproti Audienci jste se rozrostli o dámskou část souboru. Tak jaké to bylo?

Roman: Prima

Markéta: S klukama je to super. Tohle je pro mě zatím nejvyšší meta amatérského divadla, na kterou jsem dosáhla. Před tím

jsme si hráli spíše jen tak pro legraci. Poprvé jsem se setkala s profesionální režii. S klukama se hraje super. Roman: Děkujeme.

Markéta: Jsem ráda, že jsem se do spolku dostala, i když ho teď opouštím. Bylo to hrozně fajn.

Markéto, co nahota na jevišti, zaskočila vás tato scéna?

Markéta: Bylo něco vidět? Jestli ne, tak mi ta scéna problém nedělala. Koupu se taky nahá.

Martin Rumler

VERNISÁŽ, KTERÁ SE NEKONALA

Holešovské Divadelní Studio Viktorka se po úspěšné Audienci k dramatické Václava Havla vrací jeho Vernisáží. Stejně jako Audience je i Vernisáž vlastně jednou, na velké ploše rozehranou situací.

Touto základní – dramatickou! – situací je návštěva disidenta Bedřicha u dobře zajištěného manželského páru, požívajícího materiálních výhod plynoucích zřejmě z prorežimního chování. Toto dobové ukotvení přináší potíž, se kterou se dnes musí každý inscenátor Havlových her vypořádat. Tj. přijít na to, co spojuje dobu vzniku hry, na kterou je hra bytostně navázaná, s dneškem. Možné to je. To, co nám chce dát Havel nechat zažít, je pocit absurdity – tedy pocit nesmyslnosti fungování světa, ve kterém se nacházíme. Ale jak vypadá ten dnešní pocit absurdity, který tehdy u Václava Havla vycházel mj. z toho, že se soustavně a veřejně odevšad o nevzkvétající, vystrašené, lidsky i materiálně zubožené zemi hlásalo „naše země vzkvétá“?

Pak je důležité, aby se tento stav nesmyslnosti stal bytostnou součástí postav. Pastí či nemocí intelektuála typu Bedřicha je potřeba smyslu se dobírat, a to je vlastně důvod a motivace, proč Bedřich na návštěvě zůstává. Pokouší se přijít na něco, co smysl nedává, aby nakonec zjistil, že mu nezbyvá než ne-

smyslnost přijmout. Vede-li se – jako v případě holešovské inscenace – Bedřichova návštěva u Věry a Michala hned od začátku jako divná, rozpačitá a kdy se Bedřich od začátku cítí nepatřičně, pocit absurdity nevzniká. Návštěva očividně „nevzkvétá“, nikdo to nepopírá a všichni to zároveň pocítují a nonverbálně komentují či jen průhledně zastírají křečovitými úsměvy. K rozporu mezi skutečností a slovy nedochází. Havlův text je zneužíván k záchranným řešením rozpačitých momentů návštěvy. To, o čem se mluví (barokní kazatelna, vášnivý sex, syn Péta, kinžál, socha Panny Marie), vypadá spíš jako vyplňování trapného ticha než jako vážně míněný způsob konverzace. Inscenátoři rezignují na rytmičtý potenciál Havlova textu a ztrácejí tak možnost nechat zaznít repetitivnost jednotlivých motivů.

Tématem, které je pro mě ve Vernisáži dosud současné, je problém vnitřní integrity. O tu jako by Havel bojoval ve všech svých hrách – jeho postavy často paradoxně dochází nakonec k tomu, že není-li možné si svou vlastní integritu udržet, je lepší ji ztratit vlastním rozhodnutím. Ale ani Bedřich, ani Věra s Michalem v holešovské inscenaci o svou integritu nebojují. Místo toho jsme svědky rozehrávání jednotlivostí, které se nespojují.

Štěpán Pácl

Turnovské divadelní studio, Turnov / režie: Petr Haken

A. P. Čechov, P. Haken: Tři sestry

NEMOŽNOST JE U CHLAPŮ DALEKO SILNĚJŠÍ

Rozhovor s režisérem Petrem Hakenem

Co přesně se stalo „v obci Krčkovice na statku Ivana Josefoviče“, jak píšete v programu?

Tam bydlí jeden z herců – Ivan Kunetka. Celé jsme to tam domluvili. Přišel jsem s tím, že bych chtěl svůj scénář s těmi chlapy udělat a za jeden víkend jsme tak upekli, že to dělat budeme. Scénář jsem totiž měl připravený tři, čtyři roky. Ležel mi v šuplíku.

Scénář byl již připravený v šuplíku?

Tenhle scénář vznikl, když pan profesor Císař prohlásil, že Tři sestry je hra o tom, jak si tři nány nedokážou koupit lístky na dráhu do Moskvy. Profesorovi jsem pak říkal, že jsem to tedy napsal o těch jeho nánách. Tehdy mi řekl: „Ale pane kolego, to se mýlíte. Já jsem neřekl nány, já jsem řekl krásy!“ Tedy to opravdu bylo na základě toho, že scénář napíšu o tématu neschopnosti chlapů vypadnout ze svého stereotypu. Dnešku to hodně dodává, že lidi se sami začínají okrádat o svou vlastní svobodu, protože upadají do různých stereotypů.

Proč jste nezůstal u tří sester?

Nemožnost je u chlapů daleko silnější. Nemožnost něco udělat. V originále to

ženy mají spojené se sexem. Původně je ve Třech sestrách rovina, jestli se zamilují, jestli najdou pro sebe důstojníka. To v tomto případě odpadá. A tím pádem je ta síla větší jen na tu neschopnost.

Scénář tedy byl hotový již předtím, proč zrovna s těmito třemi herci?

Původně tam byl ještě jiný. Vlastně celou dobu jsem hledal herce. Měli v tom hrát jiní, postupně jsem hledal a vyměňoval, ten se mi nelíbil, jednoho jsme bohužel dokonce museli vyhodit asi po jednom roce ze souboru. A od té doby to hrajeme v současném složení.

Před pár lety jsem od vás viděl na Popelce Hanako, poetickou hru o oceánu, žánrově odlišnou inscenaci.

Úplně odlišnou. My hledáme. Nejsme divadlo, které by hrálo neustále stejný žánr. Hledáme zajímavé věci. To mě zas oslovil text Františka Zborníka. Hanako jsem dokonce psal deset let. A vždycky jsem potkal Františka a říkal jsem mu, že už to mám dvakrát přepsané. K tomu se váže takový příběh. Když jsme měli premiéru, Františka jsem zval, poslal jsem mu e-mail. On se mi omluvil, že nemůže, že

má někde něco. Ale ať mu dám vědět, až to budeme reprízovat. A už se toho nedožil. Dílo, o kterém jsem mu deset let povídal, bohužel nakonec neviděl.

Klasickou interpretaci hry od vás nevidím?

Děláme jen autorské či polo-autorské inscenace. To nás baví. Buď je to adaptace – Tři sestry nebo Hanako. Anebo také děláme plně autorské hry. Klasický text už jsem asi deset let neudělal.

Co máte rozpracovaného?

Máme hotové nové věci. Dlouhou cestu, kterou jsme hráli loni na Písku. A teď jsme přes koronavirus udělali novou inscenaci. Čistě autorskou. Jmenuje se Moc moci. A hlavní otázka je, jestli je moc moci, nebo jestli je té moci moc. Jde o příběh Kleopatry, ale ne Antonia, ale jejího bratra Ptolemaia XIII. Teď jsme měli premiéru. Ale jak to zkoušení teď bylo složité, byla to spíš premiéra nedodělané inscenace. Bylo to i částečně scénické čtení. Přes prázdniny ji chceme dotáhnout úplně a v září s ní vylezeme.

Jonáš Konývka

ČECHOV JAKO ŽIVÝ ŠTÍT

Turnovské divadelní studio si pro svou inscenaci vzalo Čechovovy *Tři sestry* a Petr Haken se rozhodl pro něco, co se v kulinárním světě nazývá dekonstrukce. Jinak řečeno si objednáte višňový koláč a dostanete tu višně, na druhém konci talíře těsto a cukr třeba vůbec. Navíc vše ve tvarech nečekaných, neobvyklých, ba dokonce provokativních. A jakmile všechny části dekonstruovaného jídla dáte do úst, měly by se chutě spojit a pořád by to měl být onen višňový koláč. Nikoli kyselé rybičky s vodkou, kupříkladu.

Inscenátoři zůstávají bohužel pouze u první části dekonstrukce, ale spojení už se nedostavuje. Co mají mužské tři sestry společného s Čechovem? Uniká mi důvod, proč pro vyjádření neschopnosti jednat bylo použito každého jednoho prostředku včetně výběru hry, jejího pohlavního otočení a použitých jevištních prostředků.

Možná sledujeme provokaci, možná experiment. Pravděpodobné je, že sami inscenátoři a protagonisté na jevišti mají svůj výklad, vědí, proč to či ono dělají. Bohužel mezi diváky už tato informace nedoputuje, chybí výkladový klíč. Nebudují se jasně ohraničené vztahy mezi třemi sestrami/bratry, nevznikají dramatické situace. Vše, sice s jistou dávkou energie, jen plyne v kruhu, v úmorném opakování jako pouze vnějším znaku tématu znovu a znovu selhávat ve snaze uniknout pryč.

V průběhu času se jednotlivé postavy mírně proměňují, ale je to proměna tak subtilní, že její význam nijak diváka nezasáhne. Že bratr, který dosud pil jen občas, najednou holduje vodce, že malíř kreslí horší obrazy a podobně je málo a navíc možná spíše náhoda než promyšlený režijní výklad.

Pokud se někdo těšil na interpretaci Čechova, na vymezení se vůči němu, musel být z představení zklamán. Pokud někdo má chuť na pohled na partu zoufalých divadelních antihrdinů, žertujících často na hraně vulgarity, pak asi dostal, co chtěl. Jen není zcela jasné, proč tomu musel dělat živý štít Anton Pavlovič. Slušelo by se spíše napsat vlastní text, což jistě ve schopnostech Petra Hakena je. A pak by nad vlastním textem následovala ta často úmorná, ale ve výsledku bohatě odměněná práce s výstavbou dramatických situací, jevištní mluvou, nastavováním vztahů mezi postavami a tak dále, a tak dále. Jsem přesvědčen, že vydat se touto cestou by protagonisty i diváky spojilo daleké lépe a více.

Martin Rumler

Těšila jsem se na dramaturgické řešení základní premisy tří bratrů. Ale jelikož jsem pánům buď vůbec nerozuměla slova, anebo když ke mně dolehla celá věta, absolutně poztrácela významy, tak ani inscenaci nechci hodnotit.

Tereza

Vůbec nevím, co se tam dělo. Jenom se tam hemžili a žvanili. Ale vůbec jsem nepochopil nic.

Jirka

Mně se to líbilo. Bylo to zajímavě pojaté. V těch mužských postavách to bylo něco jiného než klasické *Tři sestry*. Takové nevšední.

Věra

Vím, že jsem zvrácená. Vím, že to je úchylné. Strašně se mi to líbí a já vůbec nevím proč.

Eva

$\infty = 16 \times 20 + 10 + \frac{1}{3} \times 6$

Pavel

Rado Olos, Josef Jan Kopecký: Kupé story

LIDSKÉ MOTIVACE JSOU STRAŠNĚ PRIMITIVNÍ

Rozhovor s režisérem Josefem Janem Kopeckým

Z hlediska programu Volyně jste přijeli s jednoznačně nejstarší inscenací. Dokonce si pamatují, že jsem Kupé story viděl na Svitavském Fandovi v roce premiéry, tedy 2014.

Jak to, že jste letos tady?

Je to ještě fousatější, než se zdá. Protože je stará dokonce patnáct let. Text vznikl pro soubor Triarius v České Třebové. Hráli jsme to třeba tři sezóny především v pardubickém Exilu, kde jsme s Kupé story hostovali. Pak jsme ji jako Triarius přestali hrát a já ji v roce 2014 oprášil v Jesličkách. V Hradci jsme ji hráli čtyři sezóny. Letos bylo potřeba, aby na přehlídce byly inscenace, aby mohla proběhnout. Na jedné zkoušce jsme ji oprášili a odehráli to v Kostelci. Bylo to ale určitě k naší radosti, protože ten text máme moc rádi. Zahráli jsme to v Kostelci a jsme na Volyni. Takový je příběh.

Má oprášená verze stejné obsazení?

Samozřejmě triariuská verze byla jinak obsazená. Ale od toho roku 2014 je Petr Matyáš Cibulka stále filozofem. Dál z původní premiérové verze už nezůstalo vůbec nic. Právnicka jsem

téměř od počátku převzal já, recidivista se nám také vyměnil již před pár lety, slečna sedící na sedačce se mění a průvodčí hraje ta, která jde zrovna kolem.

Říkáš, že scénář je starý patnáct let. Z čeho vychází?

To bylo úžasné. Tehdy vycházela taková edice textů z různých národních literatur. Byly to posbírané povídky ze současné produkce: německá, slovenská, anglická... Mutace byly různé. A v té slovenské se povídka v originálu jmenuje Leopoldov a zpět. Zaujala mě a říkal jsem si, že to je fajn fórek, že by bylo dobré to lidem zahrát nejen jako scénické čtení, ale nějak to zpracovat. A tak jsem z povídky vytvořil anekdotu na jevišti.

Jak docházelo k inscenování a proměnám inscenace v čase?

Kupé story jsem psal na míru hercům z Triaria. Bylo to opravdu psané na typy, aby to fungovalo. Ve verzi jesličkovské to vzniklo tak, že Petr Matyáš chodil na přípravu k přijímačkám na DAMU a já mu dal úvodní monolog jako

sólo text, který bude přednášet. A on zafungoval a říkal jsem si, že by byla škoda to opustit. Doplnili jsme k tomu zbytek a je z toho dnešní Kupé story.

Co vás na tom tedy baví, proč s tím jdete před diváka?

Myslím, že je to příběh normálního obyčejného česko-slovenského kluka, který prožívá úplně normální věci. Přemýšlí, jestli škola, kterou studuje, pro něj má smysl či ne, že ji možná studuje víc kvůli rodičům než kvůli sobě, není přesvědčený o tom, k čemu chce dospět. Hlavně je tam ale to zakoukání – žena, která ho zaujme. To si myslím, je hodně sdělné. To jsme prožili my muži prakticky všichni, jen v různých obměnách, ale vlastně velmi podobně. Rado Olos to navíc vystavil jako kontrast tomu násilníkovi. Byť doufám, že to je humorné, také věřím, že si každý uvědomí, že naše motivace jsou hrozně primitivní, i když lidské. Že fyzis mnohdy převýší hlavu. Je to opravdu anekdota. Není tam velké poselství. Je to zrcadlo, u kterého si snad i se smíchem uvědomíme, že takhle žijeme.

Jak jste dostali sedačky z vlaku na jeviště?

Je to legální. České dráhy jsou sponzorem představení. Pamatuji si, jak jsem je celé sám táhl z osmé koleje. Dali nám k dispozici vyřazený vagon a umožnili nám odnést si vybavení. V původní verzi pro Triarius byly i ty hliníkové nosiče na kufry. Tyto sedačky se nám pak v Triariu ztratily. O řadu let později jsem znovu žádal České dráhy, jestli bych si mohl vypárat sedačky z vlaku. Dostali jsme krásné červené. Po derniéře pak stály léta v Jesličkách venku na terase jako lavička pro kohokoli. Když jsme se rozhodli, že budeme v Kostelci hrát, na jistotu jsem jel do Jeslí, ale covid znamenal úklid. Odvezly se na sběrný dvůr. Tedy už to ani nehrajeme se dvěma sedačkami, ale jen úsporně s jednou, nevytváříme kupé ani pohledově, ale je to en-face jako jedna sedačka. Tu jsem si vypůjčil z klubu Modrý trpaslík v České Třebové, v němž jsou sedačky z vlaku. Modrý trpaslík je totiž ten semafor v kolejišti, který svítí modře a bíle. A tak jsme jednu sedačku nyní dovezli do Volyně.

Jonáš Konývka

RECENZE

NEINTIMNÍ MONOLOG S VLASTNÍM POHLAVNÍM PUDEM ČILI VEŘEJNÁ ONANIE ANEB NÝ, NATÝ, PIČITÝ, DĚCKA

On už to celé na rozborovém semináři shrnul kolega Štěpán Pácl, já to vezmu jen o něco míň stručně: do jakéhosi hodně zvláště fungujícího vlaku přijde filozofující kluk a začne o sobě mluvit; přijde nemá krásná holka (mmm...); filozofující kluk se nad ní začne verbálně olizovat (mlask!); přijde sympatický násilník, který nám s pomocí filozofa vysvětlí, že znásilňovat znamená vlastně bránit nenarozené děti (aha!); přijde právník, nemá krásná holka se na něj jaksepatří culí, protože je muž a má peníze (mrk mrk); násilník fyzicky napadne právníka, což je neslýchané!!!; přijde průvodčí, násilník nemá lístek, tak normálně vezme průvodčí za zadek a hodí si ji na klín (pojeď, kámo!); průvodčí je trochu překvapená, ale nic nedělá ani neříká (ach pane, vy jste mi šáhl na zadek, i vy uličníku jeden!); nějakou dobu se nic neděje, všichni spokojeně sedí; pak násilník odejde, zřejmě už ho to nebavilo, kdo ví (škoda, takovej sympaťák, asi šel hledat lepší masíčko); nakonec tam zbyde zase jen kluk filozof a nemá krásná holka; vlak vjíždí do tunelu a nemá krásná holka se začne s culením posouvat ke klukovi (asi ji ta akce předtím hezky rozrajcovala, jaké to roztomilé zvířátko!); vypadá to na šťastnej konec (jestli teda víte, co tím myslím, HAHAHA).

Toť v kostce předvedený děj této mistrné dramatizace pod názvem Kupé story. Estetická tma a morální zoufalství na konci volyňského tunelu. O divadle to třeba bude příště. Doufejme.

Lukáš Černý

JEDNOHUBKY

Ze začátku jsem se bál, že to bude pokračovat tak, jak to začalo. Nakonec to ale bylo příjemné překvapení.

Martin

Chybí mi ucelená myšlenka, co mi ten příběh měl vlastně říct. Bylo to vidět i na konci, když nikdo v sále nepoznal, že už nepříjde další scéna po tunelu.

Veronika

Mělo to hezkou dynamiku a moc se mi to líbilo.

Petra

Moc pěkné herecké výkony, především dvou mladších chlapců. Ale nějak si říkám, že je to etuda, cvičení, nedokončený tvar, začátek něčeho, co bude třeba i větší. Nejsem si jistý, že je to na této přehlídce správně.

Martin

Taková anekdota. Bylo to hezky zahrané, bylo to krátké. A to je asi všechno, co k tomu mohu říct. Anekdota.

David

Neurazilo. Ale předpokládám, že za půl hodiny už nebudu vědět, že jsem to viděla.

Kateřina

PROMĚNY PANA TICHÉHO ANEB ČTVRTÁ SESTRA

**DIVADELNÍ
PIKNIK 2022
PROBĚHNE
V TERMÍNU
30. 6. - 8. 7. 2022!**

*Fotografie z představení, všechna čísla
zpravodaje ke stažení a další informace
najdete na webu*

**www.divadelnikipiknik.cz
nebo na facebookové stránce
facebook.com/divadelnikipiknikvolynse.**

Zpravodaj XXIX. celostátní přehlídky
amatérského činoherního a hudebního
divadla Divadelní Piknik Volyně 2021.
Redakce: Martin Rumler, Jonáš Konývka,
David Slížek. Vydává Volyňská kultura.
Náklad 100 výtisků.